

παιδικά μου χρόνια, τότε που μοναχοπαίδι είχα βρει όλα όσα μου έλειπαν μέσα στις σελίδες τους.

6) Υπάρχει μεγάλο αναγνωστικό κοινό στην Ελλάδα και ποια είναι η προτίμησή του όσον αφορά το περιεχόμενο;

Νομίζω πως το αναγνωστικό κοινό στην Ελλάδα είναι πολύ μεγαλύτερο από όσο πιστεύουν κάποιοι, όσο για τις προτιμήσεις του η οικονομική κρίση μπορεί να είχε αρνητικό αποτέλεσμα ως προς τις πωλήσεις των βιβλίων συνολικά όμως οι αληθινοί αναγνώστες, οι άνθρωποι οι οποίοι θεωρούν το βιβλίο αγαθό κι όχι προϊόν μιας χρήσης συνεχίζουν να αγοράζουν βιβλία, άρα και επιλογές τους ως προς το περιεχόμενο είναι αντίστοιχες.

7) Τι πρέπει να κάνει ένας γονιός για να αγαπήσει το παιδί του τα βιβλία;

Η αλήθεια είναι πως η παντοδυναμία της σύγχρονης τεχνολογίας δυσκολεύει τον ρόλο του γονιού ο οποίος θέλει να οδηγήσει το παιδί του στον κόσμο του λογοτεχνικού βιβλίου, όμως θα ήταν ανόητο να γυρίσει κανείς την πλάτη στην γοητεία της εικόνας ή ακόμη χειρότερα να κρύβει το κεφάλι σαν την στρουθοκάμηλο προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του πως δεν υπάρχει. Το κυρίως πρόβλημα δεν είναι η σύγχρονη τεχνολογία με τις ελκυστικές εικόνες της αλλά ο τρόπος με τον οποίο την διαχειριζόμαστε. Τα παιδιά μιμούνται τους μεγάλους. Όταν ένα παιδί βλέπει τον γονιό του μονίμως με το smart phone ή το tablet στο χέρι επόμενο είναι να κάνει κι εκείνο το ίδιο. Αν ο ενήλικας δεν αγαπά και δεν εκτιμά το βιβλίο αποκλείεται να περάσει αυτή την αγάπη και την εκτίμηση στο παιδί. Κι αυτό βέβαια δεν διορθώνεται με νουθεσίες του τύπου πρέπει να διαβάζεις για να μπορείς να γράφεις καλές εκθέσεις. Το θέμα, πολύ μεγάλο και πολύ σημαντικό είναι δύσκολο να το αναλύσει κανείς στις λίγες γραμμές μιας συνέντευξης όμως είμαι σίγουρη πως όλα ξεκινούν από τον τρόπο με τον οποίο οι ενήλικες θα περάσουν στα παιδιά την αγάπη για το βιβλίο διαχωρίζοντας τον δικό του ρόλο, την δική του χρησιμότητα και απόλαυση από εκείνη της εικόνας, του διαδικτύου και τον διαδικτυακών των παιχνιδιών.

8) Χάρτινο βιβλίο η ψηφιακό; Εγώ θα σας έλεγα χάρτινο, για την έννοια του όλου, για την μυρωδιά και την αίσθηση της αφής, για ένα σωρό άλλα πράγματα τα οποία συνδέουν εμάς τους μεγαλύτερους με τον έντυπο λόγο, όμως βιβλίο είναι κάτι περισσότερο από φύλλα χαρτί δεμένα σε χοντρό ή σκληρό εξώφυλλο. Χωρίς ή με ζωγραφιές. Ασπρόμαυρο ή χρωματισμένο. Η ουσία

του βιβλίου είναι η ανθρώπινη σκέψη, η έννοια, το περιεχόμενο των οποίων και η αξία και η διαχρονικότητα είναι αναμφισβήτητα, εφόσον λοιπόν η σύγχρονη τεχνολογία δεν τα επηρεάζει ο καθένας μπορεί να χαρεί την ανάγνωση ενός βιβλίου όπως τον βολεύει καλύτερα.

9) Μπορείτε να μας περιγράψετε εν ολίγοις τον εαυτό σας;

Είμαι ειλικρινής, τρυφερή, συναισθηματική, δεν καταφεύγω ποτέ σε πονηριές προκειμένου να πετύχω κάτι, αγαπάω την θάλασσα, το διάβασμα, το γράψιμο, τους περιπάτους στο βουνό μα κυρίως την επικοινωνία με τους ανθρώπους. Αγαπάω τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τα παιδιά και επειδή η συχώρηση είναι η πεμπουσία της αγάπης ξέρω και να συγχωρώ.

10) Διακρίνετε νέους ταλαντούχους συγγραφείς;

Και βέβαια διακρίνω και χαίρομαι πολύ κάθε φορά που τους συναντώ μέσα από τα γραπτά τους. Όταν βλέπω κάποιον να απογοητεύεται ζούμε στην εποχή του εύκολου και του εύπειπου προσπαθώ να του μεταδώσω την πεποίθηση πως όταν κάποιος έχει το ταλέντο να μπορεί να αγγίξει με τα γραπτά του τις ψυχές των ανθρώπων, σίγουρα θα τα καταφέρει κάποια στιγμή. Του λέω να διαβάζει πολύ να γράφει πολύ και να περιμένει.

11) Ταυτίζετε με τους ήρωες των βιβλίων σας;

Αν ο συγγραφέας δεν «μπει» στα παπούτσια των πρώων του τότε το βιβλίο δεν είναι αληθινό. Είμαι η Ιφιγένεια στο «Μου μαθαίνετε να χαμογελάω σας παρακαλώ», η Νεφέλη στο «Αναζητώντας τους χαμένους ήρωες...», «Στον Άνεμο στα μαλλιά της» είμαι ο Γιώργος!! Όχι δεν είναι παράξενο που «έγινα ένα αγόρι», αυτό είναι το μυστικό, αν θέλεις να γράφεις

περιμένω την στιγμή που θα είμαι έτοιμη να την βγάλω στο φως. Ένα τέτοιο κλειδωμένο κουτάκι άνοιξα τελευταία και πριν ξεκλειδώσω το επόμενο θέλω να σταθώ για λίγο σ' αυτό γιατί την συγκίνησε η οποία υπήρχε μέσα, αυτή από όπου ξεκίνησε το τελευταίο μου βιβλίο ένα ιστορικό μυθιστόρημα με τίτλο «Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» την φύλαγα εκεί από παιδί.

Η μητέρα μου ήταν ένα από τα παιδιά που ξεριζώθηκαν από την Σμύρνη τον φοβερό εκείνο Αύγουστο του 1922. Στον προσφυγικό συνοικισμό του Βόλου την Νέα Ιωνία όπου γεννήθηκα και μεγάλωσα οι άνθρωποι μιλούσαν αδιάκοπα για τις Πατρίδες τους της Ανατολής που τόσο άδικα αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν κυνηγημένοι από μαχαίρι και φωτιά, άκουγα προσωπικές μαρτυρίες για όσα συνέβησαν τότε και για τον Χρυσόστομο, τον τελευταίο Μητροπολίτη της Σμύρνης ο οποίος θυσιάστηκε προσπαθώντας να προστατέψει μόνος αυτός τους κατοίκους της Σμύρνης και δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες όταν όλοι οι άλλοι τους είχαν εγκαταλείψει. Αργότερα ενήλικη μελέτησα τις ιστορικές πηγές και στάθηκα με θαυμασμό στην προσωπικότητα αυτού του ανθρώπου. Ο τραγικός του θάνατος, λιντοσarıστηκε από τον τουρκικό όχλο με εντολή του Τούρκου Διοικητή Νουρεντίν ήταν το επιστέγασμα της πορείας στην ενός λαμπρού θεολόγου, ενός διανοούμενου συγγραφέα, ενός σπουδαίου ρήτορα, ενός γενναίου άνδρα, ο οποίος ενώ γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί υπερβαίνοντας τα όρια του ατομικισμού «ως καλός ποιμήν» έμεινε στην προδομένη Σμύρνη προκειμένου να βοηθήσει όχι μόνο τους Σμυρνιούς αλλά και χιλιάδες πρόσφυγες οι οποίοι είχαν καταφύγει στην πρωτεύουσα της Ιωνίας, ενός κληρικού ο οποίος τιμώντας το ράσο του πέθανε ευλογώντας τους βασανιστές τους. Ο τελευταίος Μητροπολίτης Σμύρνης Χρυσόστομος από το 1993 έχει ανακηρυχθεί Άγιος της Εκκλησίας μας.

Στην Νέα Ιωνία Βόλου έχουμε μια μεγαλόπρεπη εκκλησία, την Ευαγγελίστρια, «Βαγγελίστρα» την λέμε εμείς και είμαστε περήφανοι γιατί την έφτιαξαν οι Μικρασιάτες γονιοί και παππούδες μας μόνι με τα ίδια τους τα χέρια. Σκέφτηκα λοιπόν πως αν θέλουμε να λέμε πως ακολουθούμε τα βήματά τους πρέπει να κάνουμε το ίδιο. Να προσφέρει ο καθένας αυτό που μπορεί για να χτίσουμε μια μικρή έστω εκκλησία αφιερωμένη στον Άγιο μας τον Χρυσόστομο Σμύρνης, τον Άγιο όλων των προσφύγων. Κι έκανα την αρχή. Αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο για να γνωρίσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι αυτόν τον ξεχωριστό άνθρωπο και ιεράρχη και να προσφέρω τα πνευματικά δικαιώματα τα οποία μου αναλογούν προκειμένου να αποτελέσουν το πρώτο λιθαράκι για να χτίσουμε την εκκλησία μας με την ελπίδα πως θα με ακολουθήσουν πολλοί συμβάλλοντας γι αυτό τον σκοπό ο καθένας με τον δικό του τρόπο.

«βιβλία της καρδιάς» αυτά που μπορούν να αγγίξουν όπως έλεγε ο Γκαίτε τις καρδιές των άλλων ανθρώπων, πρέπει να προσπαθήσεις να μπει στον ρόλο του καθενός από τους ήρωές σου και να είσαι σ' αυτό τον ρόλο όσο πιο πιστός όσο καλύτερος γίνεται.

12) Έχετε βρει το θέμα για το επόμενο βιβλίο σας;

Όπως είπα και πριν για να γράψω ένα βιβλίο πρέπει κάτι να με έχει συγκινήσει, όμως τις περισσότερες φορές δεν είναι δυνατόν να ξεκινήσω να γράφω το βιβλίο αμέσως. Κρατάω λοιπόν την συγκίνηση, την διπλοκλειδώνω σε ένα «κουτάκι» μέσα μου και

Γι' αυτό λέω πως «Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» είναι ένα βιβλίο-χρέος. Γι' αυτό θέλω να κρατήσω όσο περισσότερο γίνεται την «συγκίνηση» χάρη στην οποία μπόρεσα να το γράψω. Όσο για το επόμενο βιβλίο μου, ελπίζω να μπορώ να σας πω γι' αυτό σύντομα, έχω φυλαγμένα πολλά ακόμη «κουτάκια με συγκινήσεις» κι όλο έρχονται καινούργια να προστεθούν στα παλιά. Μακάρι να τα καταφέρω να γίνουν βιβλία όλα αυτά, μακάρι να καταφέρω να τα αγαπήσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι γιατί δεν υπάρχει ομορφότερο πράγμα απ' το να πορεύεσαι με συντροφιά στην ζωή σου.

